

“Cô đi đâu, tui tui theo đó”

ISSN: 2734-9195 10:40 31/08/2026

Giữa những khó khăn chất chồng, câu nói “cô đi đâu, tui tui theo đó” như một cái neo giúp chị tiếp tục giữ hơi ấm cho căn bếp 0 đồng.

Sáng 30/08/2026, giữa tiết trời hanh hanh nắng, tại địa điểm mới của Bếp 0 đồng, hơn mấy chục con người tất bật chuẩn bị cho buổi lễ khai trương sau những ngày tạm nghỉ vừa qua.

Các cô, các chị hì hục với mớ rau khổng lồ, với cả trăm ký bún và sắp xếp hơn 200 phần quà cho bà con khó khăn. Mọi người đều nôn nóng được nhận những phần nhu yếu phẩm và những hộp bún nóng hổi nhưng tất cả đều ngồi ngay ngắn chờ buổi lễ khai trương bắt đầu. Sau những phần phát biểu của đại diện chính quyền địa phương, là phần chia sẻ của chị Nguyễn Thúy Hằng - Chủ nhiệm của Hội từ thiện Tấn Tài.

Nhìn ánh mắt ngân ngấn nước, giọng nói có phần lạc đi, tôi hiểu rằng để có được địa điểm mới như hôm nay chị đã phải vất vả như thế nào.

Trước đây Bếp đã hoạt động suốt ba năm tại 51 Nguyễn Văn Trỗi. Hằng ngày, từ 5h30 sáng, các cô tình nguyện viên lớn tuổi ở gần đó đã đến làm việc. Tuy tuổi cao, có cô đã gần 80 nhưng ai nấy cũng đều nhiệt tình đến chuẩn bị cả ngàn suất ăn cho bà con khó khăn và bệnh nhân ở bệnh viện Ung Bướu mỗi ngày. Nhưng đột ngột, mặt bằng phải trả lại. Bên cạnh việc phải tìm địa điểm mới, khó khăn lớn nhất là việc di chuyển của các dì, các cô tình nguyện viên. Ngày trước, chỉ vài chục bước chân là họ có thể đến bếp làm việc. Còn bây giờ, từ chỗ họ đến bếp cách xa cả cây số. Không ai biết chạy xe, không có người đưa đón từ sáng sớm. Đó thật sự là một nỗi lo lắng không nhỏ về mặt nhân sự ở bếp. Mỗi lần đọc những tâm sự của chị Hằng trên mạng xã hội, tôi đã nhiều đêm mất ngủ, không rõ bếp có còn hoạt động tiếp không? Có người làm không? Chỗ mới có thuận lợi không? Nhưng tôi chẳng dám mở lời hỏi thăm vì biết bản thân mình chưa đủ điều kiện để phụ chị lúc này. Tôi chỉ có thể gửi lời động viên, mong chị giữ vững lý tưởng của mình, không chùn bước dù có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Khi đó một vài thành viên đã hết duyên, khiến chị Hằng càng đau đầu giữa việc giữ hay buông căn bếp nhỏ này. Hàng ngày, những bệnh nhân ở bệnh viện vẫn nhắn tin hỏi thăm khi nào bếp nấu lại. Họ mong chờ từng bữa ăn để duy trì việc điều trị lâu dài.

Mỗi lần như vậy, chị chỉ biết cầu trời Phật gia hộ để đủ duyên để tiếp tục. Giữa lúc đó, chị nhận được tin nhắn của cô lớn tuổi nhất *“Cô đi đâu, tui tui theo đó”*. Chỉ bảy chữ ngắn ngủi, nhưng đủ để chị hiểu rằng mình không đơn độc trên chặng đường phía trước.

Ngày chuẩn bị khai trương, các cô còn khỏe sẽ đi bộ đến chỗ làm. Những cô lớn tuổi hơn sẽ đi xe ôm đến. Nhìn dáng lưng đã còng, những bước đi còn phải chống gậy nhưng tất cả đều chung một lòng: Tiếp tục đổ lửa cho căn bếp 0 đồng này. Chị Hằng ở đó, điều hành mọi thứ với lòng nhiệt huyết và lý tưởng như ngày đầu. Hôm nay, nhìn chị đứng chia sẻ về những khó khăn vừa qua, tôi không khỏi xúc động. Đôi mắt ngấn nước, giọng nói nhiều lần nghẹn lại: *“Các cô đến đây làm việc, tôi chẳng cho các cô được gì. Không tiền lương, không một món vật chất nhưng khi phải đi xa hơn để đến đây làm việc, chẳng ai nề hà mà luôn hết lòng vì bếp. Tôi rất biết ơn vì điều đó.”*

Tràng pháo tay vang lên ngay sau lời phát biểu là minh chứng cho sự đồng lòng cùng vượt qua khó khăn của tập thể bếp 0 đồng. Bếp có được một địa điểm mới, sạch sẽ và khang trang hơn không chỉ nhờ vào sự ủng hộ của các cấp chính quyền, quý nhà hảo tâm, mà còn nhờ những con người đã chọn ở lại và đồng hành cùng chị trong những ngày khó khăn nhất.

Nhìn những giọt mồ hôi muối mát đang lăn dài hai bên thái dương nhưng nụ cười vẫn nở tươi rói trên gương mặt chị Hằng. Chị hài lòng với những gì có được ngày hôm nay. Dầu sắp tới khó khăn vẫn còn, nhưng tôi tin chị vẫn vững vàng bước tiếp vì *“Cô đi đâu, tui tui theo đó.”*

Tác giả: **Lâm Ngọc Hà**